

1984 டிப்ரவரி 22]

6. அரசினர் சட்ட முன்வடிவுகள்—தொடர்ச்சி.

(ஆ) மதுரை சர்க்கரை நிறுவன (நிருவாகப்பணியை எடுத்துக் கொள்ளுதலும் மாற்றுதலும்) சட்ட முன்வடிவு 1984.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“ 1984 ஆம் ஆண்டு மதுரை சர்க்கரை நிறுவன (நிருவாகப் பணியை எடுத்துக்கொள்ளுதலும் மாற்றுதலும்) சட்டமுன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண். 3/1984)** ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பெற வேண்டும். ”

திரு. ஜே. எஸ். இராக : மாண்புமிகு சட்டப் பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பொதுமக்களின் நல்னைக் கருத்தில் கொண்டு, மதுரை சர்க்கரை நிறுவனத்தின் நிருவாகப் பணிகளை அரசு எடுத்துக் கொள்ளவும், மாற்றவும், அது தொடர்பான சம்பந்தப்பட்ட பணிகளை கவனிக்கவும் வகை செய்யும் சட்ட முன்வடிவில் என்னுடைய கருத்துக்களை தெரிவிக்க விழைகின்றேன்.

பொதுவாக தொழிற்சாலைகள் அனைத்துமே நாட்டுடைமையாக்கப்பட வேண்டும் என்பது நம்முடைய முற்போக்கான கொள்கையாகும். அரசு ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற அந்தக் கொள்கைக்கு ஏற்ப மதுரை ஷுகர் மில்ஸ்ஸை எடுப்பதை வரவேற்கிற அதே நேரத்தில், அதேபோல தனியார் துறையில் உள்ள பல்வேறு சர்க்கரை தொழிற்சாலைகளையும், அல்லது வேறு தொழிற்சாலைகளையும் எடுப்பதற்கு நாம் முன் வர வேண்டாமா என்பதையும் நான் அரசைப் பார்த்துக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

கடலூர் பாரி ஷுகர் மில்ஸ் என்ற நிறுவனம் நீண்ட காலமாக நடைபெற்று வருகின்றது. அந்த நிறுவனத்திலே பணியாற்றக்கூடிய தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய குறைகளுக்காக நீண்டகாலமாக போராட்டம் நடத்துகிறார்கள். வேலை நிறுத்தம் செய்து வருகிறார்கள். 1,500 பேர் பழி வாங்கப்பட்டும், தொடர்ந்து அந்தப் போராட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டு வருகிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு நிர்வாகத்தையும் இந்தச் சட்டத் தோடு சேர்த்தோ அல்லது தனிச் சட்டமாகக் கொண்டு வந்தோ, ஏன் அரசாங்கமே அந்தத் தொழிற்சாலையையும் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்றும் நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்பதற்கு கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

**1984 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 18 ஆம் தேதிய தமிழ்நாடு சிறப்பு அரசிதழில் வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.

[திரு. ஜே. எஸ். இராகு] [1984 பிப்ரவரி 22]

நம்முடைய தேசியமயக் கொள்கையை மேலும் ஒளிபெறச் செய்ய வேண்டுமானால், இதுவரை தனியார்களுக்கு கொடுத்து வந்த தொழில் உரிமங்களை அத்தோடு அப்படியே நிறுத்திவிட்டு இனிமேலும் கொடுக்கிற தொழில் உரிமங்களையாவது அரசாங்கமே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும், தனியாருக்குக் கொடுக்கக் கூடாது. ஆனால், சக்தி ஷூகர் மில்ஸ் என்ற நிறுவனத்திற்கு வேறு ஒரு புதிய சர்க்கரை ஆலையை துவக்குவதற்கான உரிமம் தரப்பட்டுள்ளதாக, அல்லது தருவதாக நாங்கள் அறிகிறோம். மதுரை சுகர் மில்லை எடுத்துக்கொள்ளும்போது ஏன் மறுபடியும் தனியார் துறைக்கு வேறு சுகர் மில்லைத் தரவேண்டுமென்று நினைக்கிறது என்று எனக்குப் புரியவில்லை. அதுமட்டுமல்ல, மின்சாரத் துறையில் தனியார்கள் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்து கொள்ளலாம் என்று போன ஆண்டு இங்கே அறிவிக்கப்பட்டது. ஆகவே, மின் உற்பத்தியிலிருந்து மிக முக்கியமாக விவசாயிகளுக்குப் பயன்படக்கூடிய கரும்பு ஆலைகள் முதலியவைற்றை தனியார்களுக்கும் கொடுக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை ஒரு பக்கத்திலே வளர்த்துக்கொண்டு அதேநேரத்திலே 300 தொழிலாளர்கள் பணியாற்றக்கூடிய சுகர் மில்லை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. 300 தொழிலாளர்கள் பணியாற்றுகின்ற இந்த ஆலையை எடுக்கிற நேரத்திலே ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிற இதைவிட பிரச்சினைக்குரிய நிலையில் உள்ள கடலூர் சர்க்கரை ஆலையை ஏன் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை? அதிலே என்ன பிரச்சினை என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் விளக்குவார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

(மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் தலைமை)

மதுரை சுகர் மில்லிலே கேன் குரோயர்ஸ், கரும்பு சப்ளை செய்த விவசாயிகளுக்கு அந்த நிறுவனம் ஏறத்தாழ 50 இலட்ச ரூபாய் பாக்கி தரவேண்டியிருக்கிறது. அப்படி பாக்கி தரக்கூடிய சூழ்நிலை ஏன் உண்டாகியது? அரசு எடுத்துக் கொள்கிற அதே நேரத்திலே விவசாயிகளுக்கு அந்தத் தரக்கூடிய வழிவகைகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவா? செய்யப்பட்டு இருந்தால் உடனடியாகத் தரச் செய்வதற்கான உறுதிமொழியை அரசு கொடுங்கள் வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே நாள் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். மதுரை சுகர் மில்லில் 300 தொழிலாளர்கள், பெரிதும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும், கன்டினியூடி அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் ஏற்கெனவே சம்பளம் போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகள், குறைபாடுகள் உள்ள மனோநிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களையும் அரசாங்கம் தவணிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1984 பிப்ரவரி 22] [திரு. ஜே. எஸ். இராசு]

இந்தத் தொழிற்சாலையை எடுத்துக் கொள்கிற முயற்சியிலே அரசு ஈடுபடுகிறபோது புதிய தொழிற்சாலைகளையும் அரசாங்கமே எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு தொடங்கக்கூடிய அளவுக்கு தங்களுடைய கொள்கையை இனிமேலாவது மாற்றிக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு வாய்ப்பளித்தமைக்காக நன்றி கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன். நன்றி. வணக்கம்.

திரு ஜே. ஹேமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு மாற்றாத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு சட்டத் துறை அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டு இருக்கும் இந்த சட்டமுன்வடிவினை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். வரவேற்கிறோம் என்று தெட்டத் தெளிவாகச் சொல்லிக்கொள்கின்ற அநேகநேரத்திலே நாங்கள் ஒரு சில திருத்தங்களை கொடுத்து இருக்கிறோம். அவைகளைப் பற்றி பின்னாலே விளக்குகிறோம். இந்த ஆலையைப் பொறுத்தவரையில் 200-க்கும் அதிகமான தொழிலாளர்கள்—எங்களுக்குக் கிடைத்த தகவல் உண்மையாக இருக்குமானால்—பல வருடங்களாகப் பணி செய்ததற்குப் பிறகும் அவர்கள் நிரந்தரப்படுத்தப்படாமல் கேஷுவல் தொழிலாளர்களாகவே அவர்களை நிர்வாகம் வைத்து வந்ததன் விளைவாக அங்கே பல பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டு அதன் காரணமாக 1983-84 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்க வேண்டிய உற்பத்தியை, 1983 ஆம் ஆண்டு நவம்பரிலே தொடங்கவில்லை என்ற காரணத்தினால் அந்த ஆலையை எடுக்கிற கொள்கையை உருவாக்குவதற்கும் அந்த ஆலையை அரசே எடுத்துக் கொள்வதற்கும் நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாங்கள் இதை வரவேற்கிறோம். இந்த நேரத்திலே ஒன்றைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-10)

ஏன் என்றால் 200 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்யக்கூடிய இந்த ஆலையை எடுப்பதற்கு முன் வந்த அரசு 2000 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்யக்கூடிய நெல்லிக்குப்பம் சர்க்கரை ஆலையை கொஞ்சம் சுவனிக்க வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன், 2 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள். அதில் இருக்கிறார்கள் என்பதும்பட்டும் அல்ல, பல வருடங்களாக தமிழகத்தில் ஒரு மிகப் பெரிய சர்க்கரை ஆலை என்று சொல்லக்கூடிய அளவில் விளம்பரப்படுத்தப்பட்டு அந்த பெயரால் இருக்கிறது. ஈ.ஐ.டி. பாரி சர்க்கரை ஆலையில் அந்த நிர்வாகத்திற்கு லாபம் இல்லை என்று அவர்களுக்கு எந்தவிதமான கருத்தும் இல்லை. அப்படி அவர்களுக்கு ஒரு கேசும் இல்லை, அவர்களுக்கு அதிகமான லாபம் கிடைத்ததற்குப் பிறகும் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையை குறைக்க வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்தோடு அங்கே இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகள் இன்றைக்கு

[திரு. ஜே. ஹேமச்சந்திரன்] [1984 பிப்ரவரி 22]

ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராசு அவர்கள் சொன்னது போல் வேலை நிறுத்தம், குளோசர் போன்ற பிரச்சினைகளை விளக்குவதற்காக இந்த நேரத்தை பயன்படுத்திக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. ஏன் என்றால் சட்டத்துறை அமைச்சர் அவர்களுக்கு அது நன்றாகத் தெரியும். அரசுக்கும் நன்றாகத் தெரியும். ஆகவே: 2 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் எண்ணிக்கையை குறைக்க வேண்டும் என்ற முயற்சியில் இன்று ஏறத்தாழ 925 தொழிலாளர்கள் எண்ணிக்கைக்கு கொண்டுவந்து அந்த நிறுவனம் எடுத்துச் கொண்டு இருக்கும் முயற்சியை நிச்சயமாக இந்த அரசு அனுமதிக்கக் கூடாது என்று இந்த நேரத்தில், வலியுறுத்திக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்று இந்த மதுரையில் இருக்கக்கூடிய சர்க்கரை ஆலையை தேசிய உடைமைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற கொள்கையை உருவாக்கி இருக்கக்கூடிய அமுல்படுத்தக்கூடிய இந்த அரசு நிச்சயமாக 2 ஆயிரம் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கக்கூடிய அந்த ஆலையை நேஷனலைஸ் செய்ய வேண்டும், அரசினுடைய உடைமைக்குக் கொண்டுவந்து நல்ல முறையில் இயக்கி வைக்க நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும், அதுதான் தமிழகத்திற்கு இந்த அரசு செய்யக்கூடிய ஒரு மிகப் பெரிய சேவை என்று இந்த நேரத்தில் நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். நிச்சயமாக சட்டத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுப்பார். தமிழக அரசு அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன், இந்த நேரத்தில் இந்தச் சட்டத்தில் ஏற்பட்டு இருக்கக்கூடிய ஒரு சில குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த சட்டத்தை வரவேற்கிற அதே நேரத்தில் சட்டம் நிச்சயமாக குறைபாடுகள் இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். இந்த அரசு எண்ணிக் கொண்டு இருக்கக்கூடிய ஒரு மிகப் பெரிய முக்கியமான பிரச்சினை அதாவது தொழிலாளர்கள் வேலைவாய்ப்பையும் அவர்களுக்கு வேலை உத்தரவாதமும் கொடுக்க வேண்டும் என்றால் அந்த முறையில் உள்ள 'லக்குனாஸ்' இருக்கக்கூடாது என்று அந்த எண்ணத்தில் நாங்கள் அதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். சட்டத்துறை அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் அவரது சொந்த ஊரான சேலத்தில் தமிழ்நாடு மெக்னசெட்டு கம்பெனியின்மீது நடவடிக்கை எடுத்ததற்கு பிறகு அதிலே ஏற்பட்டு இருக்கக்கூடிய சில பிரச்சினைகள் அந்த தொழிலாளர்களுக்கு கிராட்டியூட்டி: சென்ற கால சர்வீஸ், காம்பன்சேஷன் எல்லாம் கொடுக்கப்பட முடியாத சில பிரச்சினைகள் இன்று ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அந்த விஷயத்தை பொறுத்தவரையில் நான் விளக்க வேண்டிய தேவை இல்லை என்று எண்ணுகிறேன். ஏன் என்றால் சட்டத்துறை அமைச்சர் அவர்களுக்கு அது நன்றாகத் தெரியும். ஒரு அக்ரிமெண்டு ஏற்பட்டதற்கு பிறகு அதை அமுல்படுத்துவதற்கு தீர்வாகம்

1984 பிப்ரவரி 22] [திரு. ஜே. ஜேம்சுத்திரன்]

தயாராக இல்லாத நிலையில் ஏற்பட்ட விளைவு அதில் எந்த அளவுக்கு அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு அரசு சில நடவடிக்கைகளை எடுக்க முடியாமல் போய் விட்டதன் காரணமாக அந்த தொழிலாளர்களுக்கு இன்றைக்கு மிகப் பெரிய பாதிப்பு ஏற்பட்டு இருக்கிறது. ஆகவே சட்டத்தை நிறைவேற்றுகின்ற நேரத்தில் அதனால் தொழிலாளி பாதிக்கக் கூடிய நேரத்தில் நிச்சயமாக அதிலே வேலை செய்ய முடியாது. ஆகவே, தொழிலாளர்களுக்கு எந்த அளவுக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டுமோ அந்த முறையில் பாதுகாப்புக்கு பங்கம் விளைவிக்கக்கூடிய ஒரு சில கருத்துக்கள் இதில் இருக்கிறது என்று நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். நான் கொடுத்துள்ள நிருத்தத்தில் 13 செக்ஷனில்,

1-வது சப் செக்ஷனில்.

In clause 13 in sub-clause (1), after the word "there of" and before the word "and", add the following words as with cant nuj af h s part r vce

Om t sub-clause (2).

என்பது சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்று நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஏன் என்றால் தொழிலாளர்கள் ஆனாலும் சரி, மற்ற அதிகாரிகள் ஆனாலும் சரி அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் பென்ஷன், கிராட்டியூட்டி அந்த மாதிரி உரிமைகள் அவனுக்கு கிடைக்க வேண்டும் என்றால் அவனுக்கு நிரந்தரமான வேலைவாய்ப்பு ஏற்பட வேண்டும் என்றால் அந்த வேலைக்கு நிரந்தரமான உத்தரவாதம் ஏற்பட வேண்டும். இன்றைக்கு தமிழகத்தில் கொண்டு வந்து இருக்கக்கூடிய சட்டப்படி 24 மாதங்களில் 480 நாட்கள் அவன் வேலை செய்து இருக்க வேண்டும். ஏற்கனவே அவன் கேஷுவல் தொழிலாளியாக வைக்கப்பட்டு இருந்தவன். அந்த நிலையில் அப்பாயிண்டெட் டேயிலிருந்து சர்வீஸ் கணக்கிடப்படும் என்றால் பல ஆண்டுகாலம் வேலை செய்து இருந்தும் ஒரு நிரந்தர தொழிலாளி ஆக்கக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை அவன் இழந்து விடுகிறான். ஏன் என்றால் 24 மாதங்களில் 480 நாட்கள் வேலை பார்த்து இருக்க வேண்டும் என்ற முறையில் நடவடிக்கைகள் இன்று சில நிர்வாகத்தால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு இருக்கிறது என்பதை கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு நிச்சயமாக இங்கே

"With continuity of his past Service,"

என்பது சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. ஜே. ஹேமச்சந்திரன்]

[1984 பிப்ரவரி-2]

அதேபோல் இன்னும் ஒன்றையும் சேர்க்க வேண்டும். அதிலே 2-வது உப பிரிவில் என்ன சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது என்றால் தொழில் தகராறுகள் சட்டத்தின்கீழ் அல்லது தற்போது செயலில் உள்ள வேறு ஏதேனும் ஒரு சட்டத்தின் கீழ் என்ன சொல்லியிருப்பினும், சம்பந்தப்பட்ட நிறுவனத்தில் பணிக் கமர்த்தப்பட்ட அலுவலர் ஒருவரின் அல்லது ஏனைய ஒருவரின் பணி அரசுக்கு அல்லது தற்போது செயலிலுள்ள அல்லது புதிய அரசு நிறுவனத்திற்கு மாற்றப்படுவதால், அந்த அலுவலருக்கு அல்லது ஏனைய பணியாளருக்கு இச்சட்டத்தின் கீழ் அல்லது நிகழ்காலத்தில் செயலிலுள்ள வேறொரு சட்டத்தின் கீழ் எவ்வுத இழப்பீடும் பெற உரிமையில்லை என்ற முறையில் உள்ள ஒரு கருத்து இங்கே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அது நிச்சயமாகத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில், பணியாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் பாதிக்கும் ஒரு அம்சமாக மாறும் என்பதை நான் சட்டத்துறை அமைச்சரவர்களின் கவனத்திற்கும், அரசின் கவனத்திற்கும் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் நாம் ஒரு ஆலையை எடுக்கின்ற நேரத்தில் உற்பத்தியை மட்டுமல்லாமல் அதில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களும் ஒரு முக்கியமான பங்கை வகிக்கிறார்கள் என்பதை மறந்துவிட வேண்டாம். தொழிலாளர்கள் என்பவர்களும் இண்டகிரல் பார்ட் ஆப் ஆன் இண்டஸ்ட்ரி என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது, அப்படி மறந்து விட்டால், கொண்டு வரப்படுகின்ற சட்டங்கள் நிச்சயமாக வெற்றி பெற வாய்ப்பு இல்லாமல் போகும் என்பது தமிழ்நாடு மேக்னசைட் தகராறுகளில் நிதர்சனமாக ஆகியிருக்கிறது என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில், பணியாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் தமிழக அரசும், மத்திய அரசும் கொண்டு வந்திருக்கும் சட்டங்கள் பற்றி நமக்குத் தெரியும். தொழிலாளர்களுக்கு இண்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்ப்யூட் ஆக்ட் என்பது நாடறிந்த விஷயம். ஆகவே, தொழில் தகராறு சட்டத்தில் என்னதான் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அல்லது மற்ற சட்டங்களிலே என்னதான் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அவைகளில் என்னதான் தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவைகள் இந்த ஆலையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்குப் பொருந்தாது என்று சொல்வது நிச்சயமாகத் தொழிலாளர் நலக் கொள்கை அல்ல என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

1984-புப்ரவரி-22]

[திரு. ஜே. ஹேமச்சந்திரன்]

ஆகவே, மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் இந்த ஷரத்தை அல்லது இந்த செக்ஷனை எடுத்துவிட நிச்சயமாக ஒத்துக் கொள்வார்கள் என்று நான் எண்ணுகிறேன். இந்த நேரத்தில் நான் ஒரு விஷயத்தை திட்டவட்டமாகத் தெளிவாகக் கூற விரும்புகிறேன். தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் இன்றைக்கு ஒரு தொழிற்சாலையைத் தேசிய உடைமையாகக் கொண்டு வரும் நேரத்தில் என்ன பார்க்க வேண்டும்? இந்தச் சட்டத்தில் கூட செக்ஷன் 9 இல் முதலாளிகளுக்குக் காம்பன்சேஷன் கொடுப்பதற்குப் பல ஷரத்துக்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதலாளிகளுக்குப் பல்வேறு விதங்களில் நிவாரணம் அல்லது காம்பன்சேஷன் கொடுப்பதற்கு வகை செய்து விட்டு, தொழிலாளர்களுக்குத் தொழில் தகராறு சட்டத்திலோ அல்லது மற்றச் சட்டங்களிலோ என்னதான் இருந்தாலும் அவைகள் இந்தத் தொழிலாளர்களுக்குப் பொருந்தாது என்று சொல்வது நியாயம் அல்ல. ஒரு தொழில் ஸ்தாபனத்திலே தொழிலாளர்களை நாம் மிகவும் முக்கியமான பாத்திரமாகக் கருத வேண்டும் அந்த முறையிலே இந்தச் சட்டத்தில் என்னென்ன திருத்தங்களைக் கொண்டு வர வேண்டுமோ அவைகளைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று நான் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஒரு தொழில் ஸ்தாபனத்தைத் தேசிய உடைமையாகக் கொண்டுவரும் நேரத்தில் அதில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கு ஃபர்ஸ்ட் சான்ஸ் இருக்க வேண்டும் என்பது இன்று நாட்டிலே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற கொள்கை. இயந்திரங்களை மட்டும் அல்ல. இயந்திரங்களில் வேலை செய்யும் மனிதனும் ஒரு முக்கியமான அம்சம், மிக முக்கியமான பாத்திரம் என்ற வகையில் இருக்க வேண்டுமென்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.

இந்தச் சட்டத்திலே முதலாளிகளுக்கு மட்டும் காம்பன்சேஷன் என்று வகை செய்யும் நேரத்தில் அதில் பணியாற்றும் தொழிலாளர்களுக்குக் காம்பன்சேஷனுக்கு வகை செய்யப்படவில்லை என்றால் அது சரியல்ல. ஆகவே, இந்த நேரத்தில் நான் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தச் சட்டத்தில் உள்ள 13 ஆவது கிளாசில், 2 ஆவது உப கிளாசை மாற்ற வேண்டும் அல்லது நீக்கம் செய்ய அமைச்சரவர்கள் முன் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்து விடைபெறுகிறேன்.

[1984 பிப்ரவரி 22]

(முற்பகல் 11-20)

திரு. எம். ஆறுமுகம் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, 1984 ஆம் ஆண்டு மதுரை சர்க்கரை நிறுவன (நிர்வாகப் பணியை எடுத்துக் கொள்ளுதலும் மாற்றுதலும்) சட்ட முன்வடிவினை நாங்கள் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாக வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

ஆனால் அதே நேரத்தில் எப்படி மதுரை சர்க்கரை ஆலையில் மிஸ்மேனேஜ்மென்ட் என்ற காரணத்தால் அதனை அரசே எடுத்துக்கொள்வதற்கான ஒரு சட்டமுன்வடிவை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற சட்டமன்றக் கூட்டத் தொடரிலே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்களோ அதேபோல் தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய நெல்லிக்குப்பம் சர்க்கரை ஆலையினையும் அரசு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அங்கே சுமார் 2,000 தொழிலாளர்கள் பணிபுரியக்கூடிய நிலைமை இருக்கின்றது. அந்த ஆலை சீர்கெட்டு அதன்காரணமாக நலிந்துபோன நிலைமையில் இருக்கின்ற காரணத்தால் அதனையும் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்கின்ற வகையிலே ஒரு சட்டமுன்வடிவைக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று திருச்சியிலே இருக்கக்கூடிய காவிரி சர்க்கரை ஆலையில் சுமார் ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் பணிபுரிகிறார்கள். அந்த ஆலையும் நிர்வாகச் சீர்கேடு காரணமாக நலிந்துபோய் அங்குள்ள தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் கெட்டுப்போய் அந்த ஆலையையே மூடக்கூடிய ஒரு அபாயம் இருந்துகொண்டிருக்கின்ற காரணத்தால் அந்த ஆலையினையும் அரசு மேற்கொள்வதற்கான நடவடிக்கையினை எடுக்கவேண்டும் என்று மாண்புமிகு சட்டத்துறை அமைச்சர் அவர்களைப் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கக்கூடிய இந்தச் சட்டமுன்வடிவில் தொழிலாளர்களுக்கான பாதுகாப்பு என்ற தலைப்பில் எந்த ஒரு ஆலையினையும் அரசாங்கம் மேற்கொள்ளக்கூடிய காலத்தில் அவர்களுடைய சர்வீஸ் பற்றிக்குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. அது அவ்வாறு இருக்கக்கூடாது அவர்களுக்கு கண்டினியூட்டி ஆஃப் சர்வீஸ் என்ற அடிப்படையில் அதனை மாற்றவேண்டும். ஆனால் அதே நேரத்தில் தொழிலாளர் சட்டத்தின் அடிப்படையில் உள்ள சட்டங்கள் முழுமையும் இப்போது அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய இந்த ஆலைத் தொழிலாளர்களுக்கு தொடர்ந்து பயன்படக்கூடிய முறையிலே இந்தச் சட்டத்திலே மாறுதல் செய்யவேண்டும்.

1984 பிப்ரவரி 22]

[திரு. எம். ஆறுமுகம்]

அத்தியாயம் 5-ன் 13வது பிரிவிலே பணியாளர்களைத் தொடர்ந்து பணியில் வைத்திருப்பது என்ற தலைப்பின் கீழ் வரக்கூடிய பிரிவிலே தொழிலாளர்களுடைய கிராஜுட்டிபோன்ற பணிப் பாதுகாப்புக்களை பொறுத்தவரையில் அவர்கள் வழக்கு மன்றத்திற்குச் செல்லக்கூடாது என்று இருக்கக்கூடிய சட்டத்தை அறவே நீக்கிவிடவேண்டும்.

பக்கம் 15-ல் அந்த தொழிலாளர்கள் எந்தவித இழப்பீடும் பெற உரிமை இல்லை என்றும் அத்தகைய உரிமை கோரிக்கையை எந்த நிதிமன்றமோ எந்த நடுவர் மன்றமோ அல்லது ஏனைய அதிகார மன்றமோ விசாரிக்கக்கூடாது என்றிருக்கக்கூடிய அந்தக் கிளாலைச் சுத்தமாக எடுத்துவிடவேண்டும். தொழிலாளர்களின் பண்டமென்டல் ரைட்ஸ் என்று சொல்லக்கூடிய அடிப்படை உரிமைக்கே விரோதமாக, அவர்கள் வழக்கு மன்றத்திற்குச் செல்லக்கூடாது, ட்ரிபியூனலுக்குச் செல்லக் கூடாது. ஆர்பிட்ரேஷனுக்குச் செல்லக்கூடாது என்று ஒரு பிரிவினைக் கொண்டு வந்திருப்பது சரியல்ல. அது தொழிலாளர்களின் அடிப்படை உரிமையையே பறிக்கக்கூடிய பிரிவாகும். எனவே அந்த கிளாலை அறவே எடுத்துவிடவேண்டும் என்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களிடத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து தொழிலாளர்களுக்கான ஈ. எஸ். ஐ., ப்ராவிடன்ட் பண்ட், கிராஜுட்டி போன்றவற்றைப் பொறுத்தவரையில் அவற்றுக்கு உரிய பாதுகாப்பு கொடுக்கின்ற வகையில், எப்படி பஞ்சாலைகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டபோது தமிழ்நாடு பஞ்சாலைகள் கழகம் என்று ஒரு கழகம் ஏற்படுத்தப்பட்டதோ அதேபோன்ற சர்க்கரை ஆலைகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்கின்றபோதும் ஒரு தனி கழகத்தை ஏற்படுத்தவேண்டும். அப்போதுதான் பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களுக்கு அடிப்படை உரிமை எப்படி கிடைக்கின்றதோ அதைப்போல இவர்களுக்கும் கிடைப்பதற்குரிய வாய்ப்பு இருக்கும்.

எனவே அவர்களுக்கு ஏற்கெனவே இருந்து வந்த ப்ராவிடன்ட் பண்ட், கிராஜுட்டி போன்றவற்றிலே இழப்பு ஏற்படக் கூடாது. பிரச்சினைகளுக்காக அதாவது அவர்கள் தொழில்களைப் பெறுவதற்காக அவர்கள் வழக்கு மன்றங்களுக்குச் செல்வதற்கான ஒரு அடிப்படையான உரிமை வழங்கப்படவேண்டும். எனவே அந்த அடிப்படை உரிமையினைப் பறிக்கின்ற வகையிலே இச்சட்டத்திலே இருக்கின்ற பிரிவை எடுத்துவிடவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருப்பதற்காக நான் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்வதோடு எதிர்காலத்திலும், தமிழகத்திலே மூடப்பட்டிருக்கின்ற பல்வேறு பஞ்சாலைகள் உட்பட அனைத்தையும் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்கின்ற வகையிலே நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

[திரு. எம். ஆறுமுகம்] [1984 பிப்ரவரி 22]

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

என்னுடைய தொகுதியிலே இருக்கக்கூடிய தமிழ்நாடு ஸ்பின்னிங் மில், திருப்போரூரிலே இருக்கின்ற எஸ். ஆர்.சி. மில், காளப்பட்டியில் இருக்கின்ற பத்மா மில், சிங்கநல்லூரிலே இருக்கக்கூடிய வசந்தா மில் போன்ற தமிழ்நாட்டிலே மூடி இருக்கின்ற பஞ்சாலைகளையும் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்கின்ற வகையிலே ஒரு சட்டமுன்வடிவைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த சட்ட முன்வடிவை வரவேற்று நான் அமர்கிறேன்.

*திருமதி. ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட இந்தச் சட்டத்தை, விவசாயிகளின் சார்பிலும், என்னுடைய கட்சியின் சார்பிலும், நானும் ஒரு கரும்பு விவசாயி என்ற முறையிலும் மனப்பூர்வமாகப் பாராட்டி, குறிப்பாக முதல்வர் அவர்களுக்கும் அமைச்சர் அவர்களுக்கும், நன்றியினைச் சொல்லி, இந்தச் சட்டத்தைச் சரிவர கொண்டு வர வழிவகை செய்து கொடுத்த அதிகாரிகளுக்கும் நன்றியைச் சொல்லி, இந்தச் சட்ட முன்வடிவை நான் முழு மனதோடு வரவேற்கிறேன். முதலிலே அங்கே இருக்கக்கூடிய அதிகாரியும் தொழிலாளர்களையும் நிரந்தரமாக்க வேண்டும். அரசாங்கத்திலே தொழிலாளர்களுக்கு என்ன, என்ன உரிமைகள் இருக்கின்றனவோ, அத்தனை உரிமைகளும் அவர்களுக்கும் அளிக்கப்பட வேண்டும். அங்கே இருக்கக் கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு மாத்திரம் அல்லாமல், இன்றைக்கு விவசாயிகளுக்கு அந்த நிறுவனம் நேரடியாக ரூ. 50 இலட்சம் கரும்பு எடுத்ததற்காகக் கொடுக்க வேண்டும், அது இன்னும் கொடுக்கப்படவில்லை. அந்த நிறுவனத்தின் மூலமாக பாங்கியிலே வாங்கிய கடன், வட்டியும், முதலுமாக ரூ. 1 கோடி, தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், ஒவ்வொரு விவசாயியும் வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டோம். அப்படித் திருப்பிக் கொடுத்த பிறகு இப்பொழுது அந்த நிறுவனமே கையாடல் செய்திருக்கிறது. ஆகவே, விவசாயிகள் கட்டிய அந்தப் பணத்திற்கும் அரசாங்கமே உத்தவாதம் கொடுத்து, அந்தப் பணத்தைக்கட்ட வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கூறிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

அது மாத்திரமல்ல, அதே நிறுவனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், சீனியின் பேரிலே ரூ. 1 கோடி 60 லட்சம் கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள். இயந்திரங்களின் பேரில் ரூ. 1 கோடி வாங்கியிருக்கிறார்கள். அபிவிருத்திக்காக ரூ. 50 இலட்சம் வாங்கியிருக்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட ரூ. 3 கோடியை அந்த நிறுவனம் மோசடி செய்திருக்கிறது. இப்படி மோசடி செய்த நிறுவனத்திற்கு சட்டத்தின் 9 ஆவது பிரிவின்படி ஏன் நட்புக் கொடுக்க

1984 பிப்ரவரி 22] [திருமதி. ஏ. ஏஸ். பொன்னம்மாள்]

வேண்டும்? அந்த நிறுவனத்தில் உள்ள இயந்திரங்கள் ஓடவில்லை. பாய்லர் தவிர வேறு இயந்திரங்களுக்கு வால்யூவேஷன் மதிப்பே இல்லை. அப்படி இருக்க அந்த நிறுவனத்திற்கு நாம் ஈட்டுத் தொகை, இழப்புத் தொகை கொடுக்கவேண்டுமென்ற பிரிவை கம்பளி்டாக எடுத்து விட வேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்திலே கூறிக்கொள்கிறேன். அங்கே இருக்கக் கூடிய மெஷின் ஒன்று கூட கிரஷிங்குக்கு அறைவைக்கு ஏற்றதாக இல்லை. அந்த மில்லை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக ரூ. 50 இலட்சம் கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள். இத்தனையும் வாங்கி விவசாயிகளை ஏமாற்றி, அங்கே மிகப் பெரிய மோசடி செய்திருக்கக்கூடிய அந்த மில்லை அரசு எடுத்திருக்கிறது என்றால் நான் உண்மையிலேயே பாராட்டுகிறேன். எங்களைப் போன்ற சிறு விவசாயிகள் எல்லாம் கரும்பை கிரஷிங்குக்குக் கொடுக்கிறோம். ஆகவே, எங்களைப் போன்ற சிறுசிறு விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கக்கூடிய வசையிலே, ஏற்சனவே பிடித்தம் செய்த தொகையை உடனடியாகக் கொடுக்க அரசாங்கம் வழிவகை செய்ய வேண்டும். நிறுவனத்தின் மூலமாக பாங்கிடம் வாங்கிய பணத்தை, பாங்கிற்குத் திருப்பிக் கொடுக்க அரசாங்கம் வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்றையதினம் 55,000 மூட்டை சீனி இருக்கிறது. அந்தச் சீனியை நாம் விற்போமானால் கிட்டத்தட்ட ரூ. 1½ கோடி. நமக்குக் கிடைக்கும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். மேலும் 5 ஆயிரம் டன் மொலாசஸ் இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். அவற்றையெல்லாம் விற்பனை விவசாயிகளுக்கு நாம் பாதுகாப்புக் கொடுப்போமானால், அதுதான் விவசாயிகளுக்கு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தும். இன்றைக்கு விவசாயிகள் குதூகலமாக இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டது, பெரிய சிக்கலிலிருந்து நாங்கள் விடுபட்டோம் என்று இருக்கும் அந்த நிலையில், அந்த விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய தொகை அவர்களுக்குக் கிடைக்க வழிவகை செய்தால் சாலச்சிறந்ததாக இருக்கும். இப்படி எடுத்துக்கொண்டதைப் பாராட்டுவதோடு அங்கே இருக்கிற கரும்பு விவசாயிகளைக் கொண்ட ஒரு குழு அமைத்துக் கொடுத்தால் அது இன்னும் சிறப்பாக அமையும் என்பதை இந்த நேரத்திலே சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

அந்த நிறுவனத்தாரால் தொழிலாளர்களுக்கு 3 மாதச் சம்பளம் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுடைய கிராச்சுவிட்டி பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுடைய இன்ஷூரன்ஸ் பணத்தையும், அத்தொழில் நிறுவனம் பிடித்தம் செய்து வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, அந்தத் தொழிலாளர்களை நிரந்தரமாக்குவது அவசியம். ஆகவே, அவர்களிடமிருந்து பிடித்தம் செய்த பணத்தை அரசு 30 நாட்களுக்குள்ளாகிலும் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த மாதிரி எங்கெங்கெல்லாம் தமிழகத்திலே இருக்கிறதோ, அங்கெங்

கெல்லாம், குறிப்பாக நெல்விக்குப்பம் சர்க்கரை ஆலையினை அரசு தன்னுடைய ஆட்சியின் கீழே, தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டின் கீழே கொண்டு வந்து அரசே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டு, இந்தச் சட்ட முன்வடிவை ஆதரித்து, விவசாயிகளுக்கு உடனடியாகத் தீர்வு காண வேண்டுமென்று கூறி, முடித்துக் கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-30)

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, இதுகாறும் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் மதுரை சர்க்கரை ஆலை நிறுவனத்தை அரசு கையகப்படுத்தியதை ஆதரித்து பேசினார்கள். அதற்காக அரசின் சார்பிலே அவர்களுக்கு நன்றியைக் கூற கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் இரரசு அவர்கள் பேசுகிறபோது ஏன் மற்ற ஆலைகளை எல்லாம் அரசு ஏற்கவில்லை என்ற வினாவை தொடுத்தார்கள். இந்த ஆலோசனையை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி பொன்னம்மாள் அவர்கள் கூட கூறினார்கள். அரசைப் பொறுத்தவரைக்கும் in public interest and in the interest of the welfare of the employees எந்தெந்தத் தொழிற்சாலைகளை நாட்டுடமை ஆக்கவேண்டுமோ அதற்கான சூழ்நிலைகள் உருவாகிறபோது அவற்றை நாட்டுடமையாக்கத் தயங்காது என்பதை கடந்த கால இந்த அரசினுடைய செயல்முறை எடுத்துக்காட்டும். இதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். சர்க்கரை ஆலையைப் பொறுத்தவரைக்கும் அரசினுடைய கூட்டுறவுத் துறையின் மூலமாக இரண்டு ஆலைகளை நிறுவுவதற்கு ஆறாவது பினான்ஸ் கமிஷனில் அரசிற்கு அனுமதி கிடைத்ததை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அறிவார்கள். இரண்டு தொழிற்சாலைகளை நிறுவுவதற்கு மட்டுமே மத்திய அரசினுடைய அனுமதி அரசின் மூலம் நிறுவுவதற்கு கிடைத்திருக்கிறபோது அது போதும் என்ற நிலையில் நாம் இருப்போமேயானால் தொழிற்சாலைகளில் முன்னேற்றம் ஏற்படாது. அதே நேரத்தில் வேலை வாய்ப்பு ஜெனரேஷன் ஆப் எம்ப்ளாய்மென்ட் ஆப்பர்சூனிட்டிஸ், வேலையில்லாமல் திண்டாடுகிற மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பை உருவாக்குவதற்கும் தேவையான வாய்ப்பினை நாம் இழந்தவர்களாகி விடுவோம். அதன் காரணமாகத்தான் மத்திய அரசு எந்தக் கொள்கையை கடைப்பிடிக்கிறதோ அந்தக் கொள்கையை ஓட்டி, முடிந்த அளவிற்கு தொழிற்சாலைகள் தமிழகத்திலே வரவேண்டும்; வேலை வாய்ப்பு பெருக வேண்டும்; அதே நேரத்தில் மாநில அரசுக்கு வரவேண்டிய வருவாயும் பெருக வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடுதான் தனியார் துறைக்கும் உரிமம் வழங்கக்கூடிய முறையில் கோரிக்கைகள் வருகிறபோது மத்திய அரசிற்கு மாநில அரசு பரிந்துரை செய்கிறது. இந்த நிலை இருக்கிறது. உதாரணமாக மேற்கு வங்கத்திலே கூட தனியாருக்கு சர்க்கரை ஆலை உரிமம் பெறு

1984 பிப்ரவரி 22]

[திரு. சி. பொன்னையன்]

வதற்கு மாநில அரசு மத்திய அரசிற்கு பரிந்துரை செய்திருக்கிறது. அதற்கான உரிமங்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதற்கு காரணம் அரசுத் துறையில் மாநில அரசு துவங்குவதற்கு விழைகிறபோது மத்திய அரசு அந்த அளவிற்கு உதவி செய்வதில்லை, உறுதுணையாக இருப்பதும் இல்லை என்ற நிலை வருகிற போது மத்திய அரசினுடைய கொள்கைக்கு ஏற்ப கடைபிடிக்கிற போது தனியார்கள் தொழிலைத் துவக்கினால் மாநிலத்தினுடைய தொழிற்சாலைகளில் முன்னேற்றம் ஏற்படும், வேலைவாய்ப்பு பெருகும், மாநிலத்தின் வருவாய் பெருகும் என்ற நிலையில், மற்ற மாநிலங்களில் இருப்பதைப் போல, மேற்கு வங்கத்திலே இருப்பதைப் போலத்தான் தமிழகத்திலும் கடைபிடிக்கப்படுகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் ஹேமச்சந்திரன் அவர்கள் பேசுகிற போது 21 மாதங்களில் 480 தினங்கள் பணியாற்றினால் அவர்கள் நிரந்தரம் ஆக்கப்பட வேண்டும். தொழிற்சாலையில் என்று சட்டம் இருக்கிறதே, இது பல இடங்களில் நடைமுறைப்படுத்துவது இல்லை என்று சுட்டிக்காட்டி, இதிலே முன்னேற்றம் வேண்டுமென்று சுட்டிக்காட்டினார்கள். இந்தச் சட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் இன்னொரு விதி இருப்பதையும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அறிவார்கள் என்று கருதுகிறேன். உதாரணமாக 200 தினங்கள், 300 தினங்கள் மட்டுமே பணியாற்றி அந்தப் பணியாளர் பணியிலிருந்து நீக்கப்பட்ட பிறகு அந்தத் தொழிற்சாலை வேறு ஒருவரை அந்தப் பணியில் 90 தினங்களுக்குள் அமர்த்துமேயானால் அந்தச் செயல் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதில்லை சட்ட ரீதியாக; மாறாக 200 நாட்கள் பணியில் இருந்தவர் தொடர்ந்து பணியில் இருப்பதாக கருதப்படும் என்று புதியச் சட்டத்தை நாம் கொண்டு வந்ததைக் கூட மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன். இந்த அரசினுடைய நோக்கம் தொழிலாளர்களுக்கும், பணியாளர்களுக்கு எந்த அவலவிற்கு பாதுகாப்பைத் தரவேண்டும், தொழிற்சாலையில் தொழிலாளர்களுடைய நலனில் எவ்வளவு அக்கறையோடு இருக்கவேண்டும் என்பதில் இந்த அரசு கடுமையான நடவடிக்கைகளை, சட்ட ரீதியான நடவடிக்கைகளை எடுத்து வந்திருக்கிறது. தொடர்ந்து எடுத்து வரும் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி பொன்னம்மாள் அவர்கள் பேசுகிறபோது இழப்புத் தொகையாக ஏன் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒரு வினாவைத் தொடுத்தார்கள். அந்த அமைப்பைப் பொறுத்த வரையிலும் தவறு செய்திருக்கிறது; ஒன்றல்ல, பல தவறுகளைச் செய்திருக்கிறது. அதற்குத் தனியாக நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது. அந்த நிறுவனத்தினரிடமிருந்து எந்தெந்த அளவிற்கு தவறுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு பணத்தை மீட்க முடியுமோ அந்தப் பணி தனியாக நடக்கும்.

[திரு. சி. பொன்னையன்]

[1984 பிப்ரவரி 22]

But compensation is a mandatory requirement in accordance with the Supreme Court Judgment.

இருக்கின்ற சட்டவிதியின் அடிப்படையிலும் இழப்பீட்டுத் தொகை கொடுக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் டேக்ஸ்வர் பண்ணமுடியாது.

மதுரை சர்க்கரை ஆலையைப் பொறுத்தவரையிலும் 1981-82 ஆம் ஆண்டுக்கான சட்டபூர்வ கரும்பு விலை 18.30 இலட்ச ரூபாய் விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டியவந்தது. அதைக் கொடுக்கத் தவறிவிட்டார்கள். அது மட்டுமல்லாமல் அரசால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட கரும்பு விலையில் 46 இலட்சம் கொடுக்கத் தவறிவிட்டார்கள். அதோடு விவசாயிகளிடமிருந்து கரும்பு விலையில் கழிக்கப்பட்ட பயிர்க்கடன் தொகை 93 இலட்சம் முறையாக வங்கிகளுக்குச் செலுத்தாமல் அந்தப் பணத்தை அவர்கள் தவறான முறையில் பயன்படுத்தினார்கள். கரும்பு விவசாயிகளிடமிருந்து போக்குவரத்துச் செலவினங்கள் என்ற வகையில் வசூலிக்கப்பட்ட ரூ. 1.25 இலட்சத்தை லாரீ உரிமையாளர்களுக்குக் கொடுக்கத் தவறிவிட்டார்கள்.

அது மட்டுமல்லாமல், கரும்புகளை காலத்தில் வெட்டி ஆலைகளுக்கு அனுப்ப வேண்டும். காலம் கடக்குமானால், நாளாக நாளாக ஒவ்வொரு நாளும் அதனுடைய ரெகவரி குறைந்து வரும். அப்படி கிட்டத்தட்ட 5,000 டன் கரும்பு முற்றிய நிலையில் பல மாதங்கள் வெட்டப்படாமல் இருந்ததால் உழவர்களுக்கு, விவசாயிகளுக்கு கிட்டத்தட்ட 50 லட்ச ரூபாய் இழப்பு ஏற்படும் நிலையைக்கூட அந்த நிறுவனத்தினர் ஏற்படுத்தி விட்டார்கள்.

அது மட்டுமல்லாமல், கொள்முதல் வரி, கரும்பு வரி, மின் கட்டண பாக்கி, பிராவிடென்ட் பண்ட ஆகிய வகையில் ரூ. 49 லட்சம் பாக்கியுள்ளது. அதையும் அவர்கள் கட்டத் தவறிவிட்டார்கள். இதுபோன்று பல்வேறு முறைகேடுகள் இருந்த காரணத்தால், பணியாளர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய ஊதியத்தையும் கொடுக்கத் தவறிவிட்டார்கள். ஆகவே, அந்தப் பணியாளர்களின் ஊதியம், சம்பளம், அவர்களின் நலனையும் நாம் பாதுகாக்க வேண்டியிருக்கிறது. உழவர்களின் நலனையும் பாதுகாக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் தான் மாநில அரசுக்கு உள்ள அதிகாரத்தை வைத்து Entry 24 of the Stat. List read with Entry 42 of the Concurrent List என்ற அடிப்படையில், ஏற்கனவே உச்சநீதி மன்றம் உ.பி. வழக்கு ஒன்றிலே அளித்த தீர்ப்பை ஒட்டியும், இதைத் தற்போது அரசு எடுத்து இருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர்களின் கோரிக்கைகளையும் மற்ற ஆலோசனைகளையும் அரசு கவனிக்கும் என்று கூறி இந்தச் சட்டமுன்வடிவை நிறைவேற்றித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1984 பிப்ரவரி 22]

திரு. என். சங்கரம்யா : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் ஹேமச்சந்திரன் அவர்களும், மற்ற உறுப்பினர்களும் பேசும்போது நெல்லிக்குப்பம் பற்றிச் சொன்னபோது, எல்லா ஆலைகளையும் அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. அங்கேயும் ஆயிரம் பேர்களுக்கு மேல் வேலை இழப்பு ஏற்பட்டு இருப்பதால், பாண்டியராஜபுரம் சர்க்கரை ஆலையை எடுத்ததுபோல் அதையும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற விதத்தில் சொன்னார்கள். அதைப் பற்றி அரசாங்கம் கவனிக்குமா? மாண்புமிகு உறுப்பினர் ஹேமச்சந்திரன் அவர்கள் தெரிவித்த அந்த தொழிலாளர்களின் கண்டினியூட்டி ஆப் சர்வீஸ் போன்றவற்றையும் அரசாங்கம் தக்க முறையில் கவனிக்கும் என்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் உறுதி அளித்தால் நன்றாக இருக்கும்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் ஏற்கனவே அதைத்தான் சொன்னேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் கூறியிருக்கும் நல்ல ஆலோசனைகளை அரசு பரிசீலனைப்போடு பரிசீலிக்கும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி :

“ 1984 ஆம் ஆண்டு மதுரை சர்க்கரை நிறுவன (நிருவாகப் பணியை எடுத்துக் கொள்ளுதலும் மாற்றுதலும்) சட்ட முன்வடிவு(சட்டமன்றப் பேரவைச் சட்டமுன்வடிவு எண்.3/1984) ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பெற வேண்டும்.”

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்று, சட்டமுன்வடிவு பிரிவு வாரியாக ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பெற்றது.

பிரிவுகள் 2 முதல் 35 வரை மற்றும் அட்டவணைகள் ஆகியவை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்றன.

பிரிவு 1, முகப்புரை, நெடுந்தலைப்பு ஆகியவை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்றன.

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்.

“ 1984 ஆம் ஆண்டு மதுரை சர்க்கரை நிறுவன (நிருவாகப் பணியை எடுத்துக்கொள்ளுதலும் மாற்றுதலும்) சட்ட முன்வடிவு(சட்டமன்றப் பேரவைச் சட்டமுன்வடிவு எண்.3/1984) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.”

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, சட்ட முன்வடிவு நிறைவேற்றப்பெற்றது.